

Zagreb, 28. listopada 2021.

TRGOVAČKI SUD U SPLITU**Sukoišanska ul. 6
21000, Split****Poslovni broj: P-414/2021**

Tužitelj: **HOTEL LABINECA d.o.o.**, OIB: 82215732082, s registriranim sjedištem u Gradcu (Općina Gradac), Jadranska 2, koje zastupa punomoćnik Pavo Novokmet, odvjetnik u LOVRIĆ NOVOKMET SMRČEK odvjetničko društvo d.o.o., Heinzlova 33A, Zagreb (u daljnjem tekstu: „**Tužitelj**“)

Tuženici: **1. DIAMANT MARINA d.o.o.**, s registriranim sjedištem u Jelsi, Jelsa 246, Republika Hrvatska, OIB: 21098908294, zastupano po direktoru Andrásu Hegedúsu, OIB: 13649698272, Varadi Utca 7 Em. 36. A. 19, 1035 Budimpešta, Mađarska (u daljnjem tekstu: „**DM**“ ili „**Prvotuženik**“)

i

2. JELSA d.d., s registriranim sjedištem u Jelsi, Jelsa 246, Republika Hrvatska, OIB: 51177655549, zastupano po predsjedniku uprave Milosu Milicsevicsu, OIB: 70957929750, Báthory Utca 20/1/A, Budimpešta, Mađarska (u daljnjem tekstu: „**Jelsa**“ ili „**Drugotuženik**“)

VPS: 187.239,14 HRK

radi: utvrđenja ništetnosti / da su ugovori bez učinka

PODNEŠAK TUŽITELJA

kojim se očituje na odgovore na tužbu
Prvotuženika i Drugotuženika

1x, prilozi

A. UVOD

1. U predmetu pod gornjim poslovnim brojem u tijeku je parnični postupak između Tužitelja i Tuženika te je Tužitelj 30. kolovoza 2021. zaprimio odgovore na tužbu oba Tuženika. U nastavku ovog podneska, Tužitelj se očituje na navode Tuženika koji su u cijelosti neosnovani i paušalni.
2. Tužitelj napominje da svi izrazi korišteni u tužbi od 24. lipnja 2021. u ovom podnesku imaju isto značenje.
3. U osnovi, Tuženici u svojim odgovorima na tužbu ističu sljedeće:
  - a) tužba je neuredna jer je prenisko naznačena vrijednost predmeta spora;
  - b) sporni Ugovor o cesiji 1 i Ugovor o cesiji 2 nisu ništetni jer Tužitelj u vrijeme njihovog sklapanja nije imao dospjelu tražbinu prema Prvotuženiku te jer se radi o zabrani manjeg značenja iz članka 326. stavka 2. ZOO-a;
  - c) Prvotuženik nije nesposoban za plaćanje;
  - d) Ugovor o cesiji 1 i Ugovor o cesiji 2 nisu nenaplatni pravni poslovi;
  - e) Ugovor o cesiji 1 i Ugovor o cesiji 2 nisu sklopljeni uz nedopuštenu pobudu i valjani su.
4. Tužitelj će u nastavku opovrgnuti sve navode Tuženika. Tuženici u osnovi svojim odgovorima na tužbu ne samo da nisu opovrgnuli navode Tužitelja, već su ih u velikoj mjeri i potvrdili. Naime, već na prvi pogled vidljivo je da su odgovori na tužbu Prvotuženika i Drugotuženika identični (i sadržajno i stilski) što samo potvrđuje navode Tužitelja da se radi o povezanim pravnim osobama koje su sklapanjem spornih ugovora zajednički djelovale na štetu ne samo Tužitelja, nego i svih ostalih vjerovnika Prvotuženika.

B. OČITOVANJE NA NAVODE PRVOTUŽENIKA I DRUGOTUŽENIKA

a) O navodnoj neurednosti tužbe zbog prenisko naznačene vrijednosti predmeta spora

5. Navodi Tuženika o tome da je tužba neuredna jer je vrijednost predmeta spora naznačena prenisko su neosnovani te protivni primjenjivim odredbama ZPP-a.
6. Naime, prema članku 40. stavku 2. ZPP-a, kad se tužbeni zahtjev ne odnosi na novčanu svotu, mjerodavna je vrijednost predmeta spora koju je tužitelj u tužbi naznačio. S obzirom da je predmet spora utvrđenje ništetnosti, odnosno utvrđenje da su Ugovor o cesiji 1 i Ugovor o cesiji 2 bez učinka (a ne primjerice, kondemnatorni tužbeni zahtjev na isplatu), mjerodavna je ona vrijednost predmeta spora koju Tužitelj naznači.
7. Uostalom, Tužitelj nije proizvoljno odredio vrijednosti predmeta spora, već je ista određena kao zbroj dijela tražbina koje su prenesene s Prvotuženika na Drugotuženika, u

dijelu koji se odnosi na glavnice (144.685,58 kuna tražbine po osnovi glavnice prema društvu PRIMOSTEN d.d. i 42.553,56 kuna tražbine po osnovi glavnice prema društvu TOPAZ d.o.o.).

b) O navodnoj „valjanosti“ Ugovora o cesiji 1 i Ugovora o cesiji 2

8. Nadalje, Tuženici smatraju da Ugovor o cesiji 1 i Ugovor o cesiji 2 nisu ništetni, odnosno da su valjani. Takav stav opravdavaju sljedećim navodima:
- i. da u vrijeme sklapanja spornih Ugovora o cesiji Tužitelj nije prema Prvotuženiku imao dospjelu tražbinu;
  - ii. da Ugovor o cesiji 1 i Ugovor o cesiji 2 nisu bili nenaplatni pravni poslovi;
  - iii. da bi uzrok ništetnosti predstavljalo zabranu manjeg značenja u smislu članka 326. ZOO-a pa s obzirom da su Ugovori o cesiji u cijelosti ispunjeni, Tužitelj se ne može pozivati na njihovu ništetnost;
  - iv. da računi Prvotuženika nisu bili blokirani.
9. Tužitelj napominje da niti jedan od iznesenih navoda Tuženika (sve i da su točni) ne utječe na osnovanost tužbenog zahtjeva Tužitelja.
10. **Prvo**, u potpunosti je nevažno što Tužiteljeva tražbina prema Prvotuženiku (u iznosu od 13.684.186,70 kuna po osnovi glavnice), čije je namirenje onemogućeno djelovanjem Tuženika koje je predmet ove parnice, još nije bila dospjela u vrijeme sklapanja spornih Ugovora o cesiji.
11. Treba podsjetiti da je temelj tužbenog zahtjeva činjenica da su Tuženici svjesno oštetili Tužitelja, kao i brojne druge vjerovnike Prvotuženika. To su učinili tako da su, umjesto da Prvotuženik tražbine pokuša naplatiti i tako uvećati svoju imovinu i osigurati uspostavu svoje solventnosti i likvidnosti, sklopili ugovor predmet kojih je prijenos tražbina s Prvotuženika na Drugotuženika. Radi se o klasičnom primjeru „izvlačenja imovine“ iz društva (Prvotuženika) s jednim jedinim ciljem – da bi se prije stečajnog postupka nad Prvotuženikom koji neminovno slijedi i samo što nije otvoren – oštetili vjerovnici Prvotuženika.
12. S druge strane, Tuženici valjda žele reći da odredba članka 15. ZPONS-a propisuje da su obračunska plaćanja u uvjetima blokade računa ipak dozvoljena ako ovršenik – poslovni subjekt (ovdje Prvotuženik) ima vjerovnike čije tražbine još nisu dospjele (poput Tužitelja u ovom slučaju). Naravno da članak 15. ZPONS-a takvo što ne propisuje, već općenito zabranjuje sklapanje ugovora radi obračunskog plaćanja u uvjetima blokade računa.

Navedeno je jedino i logično, jer ta zakonska odredba je zamišljena upravo s ciljem da zaštiti vjerovnike društva čiji su računi u blokadi te da spriječi upravo ono što su Tuženici napravili sklapanjem spornih Ugovora o cesiji – izvlačenje vrijednosti iz društva koje je nelikvidno i kojem prijeto otvaranje stečajnog postupka.

13. Osim toga, iako tražbina Tužitelja prema Prvotuženiku (u iznosu od 13.684.186,70 kuna po osnovi glavnice) nije bila dospjela u vrijeme sklapanja spornih Ugovora o cesiji, ona je dospjela svega 14 dana nakon sklapanja spornih cesija. Iz dokaza u spisu jasno je vidljivo da su Ugovori o cesiji zaključeni 17.12.2020., a tražbina Tužitelja prema Prvotuženiku dospjela je 31.12.2020. Jasno je da trenutak dospijeca tražbine Tužitelja prema Prvotuženiku nema nikakvog utjecaja na primjenu zakonskih odredaba ZPONS-a, kao ni drugih zakonskih odredaba koje su Tuženici povrijedili (poput članka 4. ZOO-a – načela savjesnosti i poštenja, članka 273. ZOO-a – nedopuštenosti pobude za sklapanje ugovora i sl.). Štoviše, nužno je naglasiti da upravo sklapanje ugovora o cesiji baš netom prije dospijeca obveze Prvotuženika da Tužitelju vrati preko 13,5 milijuna kuna upućuje na to da se radi o izuzetno nepoštenom postupanju Tuženika, kojima je očigledno cilj bio baš Tužitelju onemogućiti namirenje tražbine koju ima prema Prvotuženiku.
14. Osim toga, treba naglasiti da je postupanje Tuženika protivno ne samo ZPONS-u i ZOO-u, nego i još jednom prisilnom propisu - Zakonu o financijskom poslovanju i predstečajnoj nagodbi (Narodne novine br. 108/2012, 144/2012, 81/2013, 112/2013, 121/2013, 78/2015, 71/2015, dalje: „**ZFPPN**“). Taj zakon u članku 17. sadrži nekoliko odredaba koje je Prvotuženik prekršio sklapanjem spornih Ugovora o cesiji. Tako stavak 1. propisuje da „*Poduzetnik u stanju nelikvidnosti ne smije obavljati nikakva plaćanja osim onih koja su nužna za redovno poslovanje.*“, a stavak 3. i 4. propisuju da „*Poduzetnik u stanju nelikvidnosti ne smije poduzimati radnje koje bi za posljedicu imale oštećenje ili dovođenje vjerovnika u neravnopravan položaj*“, pri čemu se takvim radnjama osobito smatraju: „*preusmjeravanje novčanih i financijskih tijekova na drugu osobu, davanje zajma, isplaćivanje predujma dobiti ili dobiti, isplaćivanje dividende, **obavljanje prijenosa prava na treće osobe, osobito na povezana društva.***“. U ovom se slučaju radi upravo o opisanom dovođenju vjerovnika u neravnopravan položaj prijenosom prava (tražbina) s Prvotuženika na treću osobu – povezano društvo (Drugotuženika).
15. **Drugo**, Tuženici u svojim odgovorima na tužbu ističu da Ugovori o cesiji nisu bili nenaplatni pravni poslovi. Drugim riječima, cilj sklapanja spornih cesija je bio da se na taj način zatvore obveze Prvotuženika prema drugim društvima iz tzv. „Jelsa grupacije“ (konkretno, prema Drugotuženiku – Jelsi te društvima HOTEL HVAR d.o.o. i FONTANA HOTEL APARTMANI d.o.o.). Navedeno Tuženici dokazuju dostavom Sporazuma od 10. veljače 2021. sklopljenog između Tuženika i društava HOTEL HVAR d.o.o. i FONTANA HOTEL APARTMANI d.o.o.

16. U odnosu na navedeno, treba naglasiti da Tuženici ničime nisu dokazali da zaista postoje tražbine Drugotuženika te društava HOTEL HVAR d.o.o. i FONTANA HOTEL APARTMANI d.o.o., jer osim navodnog Sporazuma ne dostavljaju bilo kakvu drugu dokumentaciju koja bi navedeno potvrdila.
17. Međutim, sve i da takve tražbine društava iz „Jelsa grupacije“ prema Prvotuženiku zaista i postoje, navedeno uopće ne utječe na osnovanost tužbenog zahtjeva Tužitelja. Štoviše, jedino što taj sporazum pokazuje, sve i da zaista ima osnovu u valjanim tražbinama „Jelsa grupacije“ prema Prvotuženiku, jest sljedeće: Prvotuženik je prenio svoje tražbine Drugotuženiku, kako bi namirio isključivo svoje povezane osobe nauštrb svih ostalih vjerovnika (poput Tužitelja). Pritom ne bi trebalo biti sporno da su društva HOTEL HVAR d.o.o. i FONTANA HOTEL APARTMANI d.o.o. povezane osobe s Drugotuženikom, s obzirom da je Drugotuženik jedini član oba društva.

*Dokaz: Povijesni izvadak iz sudskog registra za društvo HOTEL HVAR d.o.o. (Prilog 1)
                 Povijesni izvadak iz sudskog registra za društvo FONTANA HOTEL APARTMANI
                 d.o.o. (Prilog 2)*

18. Drugim riječima, sklapanjem navedenog Sporazuma u veljači 2021., Tuženici su samo još jednom postupili suprotno članku 15. ZPONS-a (jer se radi o sklapanju „ugovora radi obračunskog plaćanja“ unatoč blokadi računa). Tužitelj je već uz tužbu dostavio dokaz da je Prvotuženikov račun bio neprekidno blokiran tijekom gotovo cijele 2020. godine (od 27. veljače 2020. do 31. prosinca 2020.). a uz ovaj podnesak dostavlja dokaz i da je u vrijeme sklapanja „Sporazuma“ – 10. veljače 2021. također bio blokiran Prvotuženikov račun.

*Dokaz: Uvid u očevidnik o danima insolventnosti od 16. lipnja 2021. (dostavljen uz tužbu)
                 Očevidnik o danima insolventnosti od 28. listopada 2021. (Prilog 3)*

19. Osim toga, upravo je sklapanje ovakvog ugovora zabranjeno i člankom 17. stavkom 3. ZFPPN, s obzirom da se očigledno radi o dovođenju vjerovnika u neravnopravan položaj. Naime, nauštrb svih ostalih vjerovnika, ovim se sporazumom, čak i da je valjan i odnosi se na prijebaj valjanih tražbina - namiruju isključivo tražbine Drugotuženika i njegovih društava kćeri.
20. Sve navedeno govori u prilog tome da su Ugovori o cesiji u svakom slučaju suprotni i načelu savjesnosti i poštenja iz članka 4. ZOO-a te da su sklopljeni s nedopuštenom pobudom – s ciljem namjernog oštećenja ostalih vjerovnika (uključujući Tužitelja), čime su protivni i članku 273. ZOO-a. Povrede spomenutih odredaba ZOO-a Tužitelj je već detaljno obrazložio u tužbi pa radi izbjegavanja ponavljanja upućuje ondje iznesene navode.

21. Konačno, takav je sporazum i očigledno protivan odredbama Stečajnog zakona (Narodne novine br. 71/2015, 104/2017, dalje: „SZ“), s obzirom da se radi o pravnoj radnji „*poduzetoj prije otvaranja stečajnoga postupka kojima se remeti pravo na ujednačeno namirenje stečajnih vjerovnika (oštećenje vjerovnika), odnosno kojima se pojedini stečajni vjerovnici stavljaju u povoljniji položaj (pogodovanje vjerovnika)*“ u smislu članka 198. SZ-a, koja će zasigurno biti pobijana i u stečajnom postupku koji će se vrlo izgledno uskoro otvoriti nad Prvotuženikom.
22. **Treće**, navod Tuženika da bi se radilo o „zabrani manjeg značenja“ iz članka 326. ZOO-a nije osnovan. Ako je postupanje protivno više prisilnih propisa Republike Hrvatske te namjerno oštećenje vjerovnika Prvotuženika u koordinaciji s nekoliko povezanih društava „zabrana manjeg značenja“ postavlja se pitanje što bi prema Tuženicima bio dovoljno ozbiljan uzrok ništetnosti. Institut „zabrane manjeg značenja“ se u svakom slučaju ne može koristiti da bi se njime pokrilo svjesno postupanje prekršitelja takvih zabrana.
23. **Četvrto**, treba samo ukratko naglasiti da nije točan navod Tuženika o tome da račun Prvotuženika ne bi bio blokiran. Naime, iako je točno da je račun Prvotuženika bio „deblokiran“ 5. ožujka 2021., mjerodavna je isključivo činjenica da je račun Prvotuženika bio u blokadi u trenutku sklapanja spornih Ugovora o cesiji (u prosincu 2020.), kao i u trenutku sklapanja „Sporazuma“ dostavljenog uz odgovore na tužbu (u veljači 2021.).
24. Za ispravno shvaćanje konteksta privremene „deblokade“ računa Prvotuženika u ožujku 2021. bitan je i daljnji razvoj događaja.
25. Dovoljno je izvršiti uvid u očevidnik o danima insolventnosti za 2021. godinu koji je Tužitelj dostavio uz ovaj podnesak, iz kojega je jasno da su vrlo brzo nakon „deblokade“ računa, računi Prvotuženika ponovno blokirani. Štoviše, FINA je 3. rujna 2021. naslovnom sudu ponovno podnijela zahtjev za provedbu skraćenog stečajnog postupka protiv Prvotuženika, ovaj put zbog „evidentiranih neizvršenih osnova za plaćanje u neprekinutom razdoblju od 120 dana, u ukupnom iznosu od 564.410,93 kuna“, dok je Ministarstvo financija Republike Hrvatske predložilo otvaranje stečajnog postupka nad Prvotuženikom.

*Dokaz: Uvid u spis predmeta naslovnog suda poslovni broj: St-615/2021;
Zahtjev za provedbu skraćenog stečajnog postupka nad Prvotuženikom podnesen od strane FINA-e naslovnom sudu i objavljen na e-Oglasnoj ploči sudova dana 3. rujna 2021. (Prilog 4)
Prijedlog za otvaranje stečajnog postupka protiv Prvotuženika podnesen od strane Ministarstva financija Republike Hrvatske i objavljen na e-Oglasnoj ploči sudova 13. rujna 2021. (Prilog 5)*

C. ZAKLJUČNO

26. Slijedom svega navedenog, Tužitelj ostaje u cijelosti kod tužbe i tužbenog zahtjeva te predlaže naslovnom sudu da usvoji prvopostavljeni, a podredno da usvoji eventualno kumulirani tužbeni zahtjev Tužitelja.

**HOTEL LABINECA d.o.o.,
koje zastupa:**

Pavo Novokmet, odvjetnik

Trošak tužitelja:

<i>Sastav podneska</i>	<i>Tbr. 8.1.</i>	<i>2.500,00 HRK</i>
<i>Porez na dodanu vrijednost 25%</i>		<i>625,00 HRK</i>

Ukupno: ***3.125,00 HRK***